

دوستان عزیز، هم‌اندیشان گرامی و همراهان بزرگوارم!

با دروذهای فراوان! فرصت را مغتنم شمرده از بیمارستان، مراتب سپاس خود را از پیام‌ها و تماس‌های تلفنی پر مهر و محبت شما سروران، به مناسبت زادروزم تقدیم‌تان می‌کنم.

سروران! در درازای سال‌ها مبارزه در کنار بزرگواران میهن‌پرستی که بودن در کنارشان افتخار بزرگی بود که با اندوه، ترک‌مان کرده‌اند و شما دوستان گرامی و هم‌اندیشان بزرگوار، آموزه‌های فراوان به تجربه آموخته‌ام، که هیچ‌دل‌نگرانی جز استقلال، آزادی و اجرای عدالت اجتماعی و رفع تبعیض‌های گونه‌گون در میهن‌مان نداشته و ندارم.

سروران عزیز! اکنون که در بستر بیماری هستم؛ بر این باورم مبارزه‌هایی ملی تنها با همبستگی ملی هم‌میهنان داخل و خارج که به حاکمیت ملی، استقلال، آزادی، حقوق بشر و روابط دوستانه منطقی با دولت‌های دیگر بر اساس احترام متقابل، امکان‌پذیر است. سیاست‌های نسنجیده کاربردستان در اثر سیاست تک‌صدایی و عدم درک درست از جهان امروز، گم کردن جای دوست و دشمن، نفع‌پرستی‌های کاربردستان نالایق و تقسیم ملت به انسان‌های درجه اول (خودی) و درجه دوم (غیر خودی)، زندگی سخت و رنج‌آوری را به مردم تحمیل کرده است. امید از تاریخ بیاموزیم! ایرانیان باید در اثر همبستگی راستین ملی به دور از خودخواهی‌های فردی، گروهی و فکری، با مقاومت، به دور از خشونت، در برابر ناکارآمدی کاربردستان داخلی و تجاوز خارجی متجاوز، از استقلال و تمامیت ارضی کشور، آزادی و حقوق بشر تا نیل به حاکمیت راستین ملی از پای ننشینند.

در پایان بار دیگر از اظهار مهر دوستان، نهایت سپاس خود را تقدیم می‌کنم. با آرزوی سربلندی ایران.

خسرو سیف

تهران - ۲۷ دی ماه ۱۳۹۹